

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗ-
ΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο ωραί-
ος Πάρις, ο γυιός τῆς βα-
σιλέως τῆς Τροίας Πριά-
μου, θαυσιζέται ἀπὸ ἕ-
ναν παράφορο ἔρωτα γιὰ
τὴν ωραιότερη τῶν γυναι-
κῶν, τὴν πεντάμορφη Ἑ-
λένη, τὴν σύζυγο τοῦ βα-
σιλέως τῆς Σπάρτης Με-
νελάου. Στὸ τέλος, μὴ
μπορῶντας πειὰ ν' αντι-
σταθῆ στοῦ πάθος, ἐξοπλι-
ζει ἕνα πλοῖο κι' ἔρχεται
στὴν Ἑλλάδα. Ὁ Μενέ-
λαος τὸν φιλοξενεῖ στὰ ἀ-
νάκτορά του, μὰ ἡ Ἑλένη
τοῦ δεῖχεται ἀδιάφορη.
Ὡστόσο, ὁ Πάρις δὲν ἀ-
πογοητεύεται καί, ἐπωφε-
λούμενος ἑνὸς ταξιδιοῦ
τοῦ Μενελάου στὴν Κρή-
τη, ξεμοναχιάζει τὴν Ἑ-
λένη καὶ τῆς ἐξομολογεῖ-
ται τὸν ἔρωτά του.

Μὰ ἡ Ἑλένη τὸν ἀποκρούει φέρνοντάς του ἕνα σωρὸ ὀρθὰ ἐπιχειρήματα καὶ
στὸ τέλος ἀρνεῖται νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὴν Τροία ἐκουσίως καὶ νὰ ἐγκαταλεί-
ψῃ τὴ συζυγικὴ στέγη.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἐξ ἄλλου, ἐξακολούθησε ἡ Ἑλένη, ὁ ἔρωσ εἶνε πρᾶγμα
ἐφήμερο στοὺς ξένους... Ξεθυμαίνει πρὶν ἀκόμα φουντώσῃ...
Κι' ἐσὺ ὁ ἴδιος δὲν ἐγκατέλειψες τὴν νύμφη Οἰνῶ, ἀφοῦ τὴν ἀ-
γάπησες; Κι' ἂν ἀκόμα ἠθελες νὰ μείνῃς σταθερὸς στὸν καινούρ-
γιο σου ἔρωτα, δὲν θὰ μπορούσες... Νά, ἀπὸ τώρα κίωλας στὸ
λιμάνι, οἱ Τρῶες ξεδιπλώνουν τὰ πανιά τῶν καραβιῶν τους. Νά,
ἐνῶ μοῦ μιλάς τώρα, σηκώνεται ὁ ἀνεμος πού θὰ σὲ ξαναφέρει
στὴν πατρίδα σου καὶ θὰ πάρῃ μαζί του καὶ τὸν ἔρωτά σου...

»Θὰ σ' ἀκολουθήσω τάχα κι' ἐγὼ σύμφωνα μὲ τοὺς πόθους σου;

»Θὰ δῶ τὴν Τροία πού τόσο μοῦ τὴν ἐκθειάζεις;...

»Ὁ ἔγγονος τοῦ μεγάλου Λαομέδοντος θὰ γίνῃ σύζυγός μου;

»Αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις κάνεις αἰγούρα αὐτὴ τὴ στιγμή στὸν
ἑαυτό μου.

»Νομίζεις λοιπὸν ὅτι θὰ ἀψηφήσω τὴ φήμη μὲ τὰ μεγάλα φτε-
ρὰ τόσο, ὥστε ν' ἀντιμετωπίσω τὴν ἀποδοκιμασία ὅλου τοῦ κό-
σμου;

»Τί θὰ ποῦν τάχα γιὰ μένα, ἂν τὸ κάνω αὐτό, στὴν Σπάρτη,
στὴν Ἑλλάδα ὁλόκληρη καὶ τὴν Ἀσία καὶ τὴν Τροία τὴν ἴδια;

»Τί θὰ ὑποθέσουν γιὰ μένα, ὁ πατέρας σου καὶ ἡ μητέρα σου,
οἱ ἀδελφοί σου καὶ ἡ ἀδελφές σου κι' οἱ Τρῶες ὅλοι;

»Κι' ἐσὺ ὁ ἴδιος ἀργότερα, θὰ μπορῆς νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνη
στὴν πίστι μου, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέτοιο περιστατικό; Μόλις θὰ
θλήπῃς ἕνα ξένο νὰ μὲ ζυγῶνῃ, ἢ ζήλεια κι' ὁ φόβος θὰ σοῦ
ματώνη τὴν καρδιά...

»Ὁχι! Ὁχι!... Θὰ προτιμοῦσα ν' ἀνοι-
ξῇ ἡ γῆ καὶ νὰ μὲ καταπιῇ παρὰ νὰ σ' ἀ-
κολουθήσω καὶ νὰ πάθω ὅλ' αὐτά...

»Εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὰ πλούτη τῆς Τροί-
ας, τὰ πολυτελῆ δῶρα, ἢ πορφύρα, τὸ
χρυσάφι καὶ τὰ πολύτιμα ὑφά-
σματα θὰ μαζευτοῦν σὲ σωροὺς
δλόγουρά μου... Μὰ — ἐπίτρεψέ
μου τὴν εἰλικρίνειά μου — τὰ δῶ-
ρα σου δὲν εἶνε ἀρκετὰ γιὰ νὰ
κόψουν τοὺς δεισμούς πού μὲ συγ-
κρατοῦν ἐδῶ...

»Ποῖος θὰ μὲ ὑπερασπιστῇ ἂν
τύχη καὶ μὲ προσβάλουν στὴν
πατρίδα σου; Ποῦ θὰ θρῶ τοὺς
γενναίους μου ἀδελφούς, τὸν Κά-
στορα καὶ τὸν Πολυδεύκη; Ποῦ
θὰ θρῶ τὸν πατέρα μου γιὰ νὰ
μὲ ὑποστηρίξῃ;

»Μὴ ξεχνᾶς ὅτι ὁ Ἰάσων ἔκα-
νε τίς πιὸ λαμπρὲς ὑποσχέσεις
στὴν Μήδεια ὡς ὅτου νὰ τὴν πά-
ρῃ κοντά του. Θὰ μοῦ πῆς ἴσως:
«Μὴ φοβᾶσαι τέτοια πράγματα
ἀπὸ μένα». Μὰ μὴν ξεχνᾶς πὼς
ὅταν περνᾷ ὁ ἔρωσ, ξεχνᾶμε καὶ
τίς ὑποσχέσεις μας καὶ τοὺς ὀρ-
κούς μας.

»Μὲ τρομάζει ἀκόμα κι' ὁ φλο-
γισμένος δαυλὸς πού εἶδε ἢ μη-
τέρα σου στὸ ὄνειρό της πρὶν ἀ-
κόμα γεννηθῆς... Πιστεύω στοὺς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ἡ ὨΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

(Ἡ ζωὴ τῆς ωραιότερας γυναικας τῶν αἰῶνων, γραμ-
μένη ἀπὸ τὸν Γάλλο ἱστορικὸ Φούνκ Μπραντάνο)

σὺν μὲ σταυρωμένα χέρια ;

»Καυχᾶσαι γιὰ τὶς ἀνδραγαθίες σου. Μὰ ἡ ὄψι σου διαφεύδει
τὰ λόγια σου... Ἀνήκεις περισσότερο μὲ τὴν ὠμορφιά σου στὴν
Ἄφροδιτη παρὰ μὲ τὴν ἀνδρεία σου στὸν Ἄρη. Ὁ Ἐκτωρ πού
δικαίως μοῦ τὸν ἐξεθείασες μπορεῖ νὰ πολεμήσῃ στὴ θέσι σου...
Ἐσὺ εἶσαι πλάσμενος γιὰ ἄλλους ἀγῶνες καὶ θὰ μπορούσα κι'
ἐγὼ νὰ συμμετάσχω σ' αὐτούς, ἂν ἤμουν πιὸ τολμηρὴ... Ποιὸς
ξέρει... Ἴσως ὁ καιρὸς νὰ νικήσῃ τοὺς δισταγμούς μου καὶ ἴ-
σως μιά μέρα νὰ σοῦ ἀπλώσω τὰ χέρια μου γιὰ νὰ περάσῃς σ'
αὐτὲς τὶς ἀλυσίδες τῆς ἀγάπης... Αὐτὸ ὅμως εἶνε ἕνα αἰνίγμα
τῆς μοίρας...»

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπε ἡ Ἑλένη καὶ σῶπασε...

Κι' ὁ Πάρις, μὲ μιά μικρὴ ἀπογοήτευσί στὴν καρδιά, ἀναγ-
κάστηκε ν' ἀποσυρθῇ...

***

Ἔτσι ἡ μέρες κι' ἡ ἐβδομάδες περνοῦσαν...

Ὁ Πάρις πού ἡ καρδιά του φλογιζόταν ὀλοένα καὶ πιὸ πολὺ
ἀπὸ τὸν ἔρωτά του, ἐξακολουθοῦσε νὰ πολιορκῆ τὴν Ἑλένη...
Καὶ ἡ πολιορκία του αὐτὴ γινόταν ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα καὶ πιὸ
στενὴ, ὅσο πού ἕνα καλὸ πρωὶ ἡ Ἑλένη ἀναγκάστηκε νὰ φύ-
γῃ ἀπ' τὸ παλάτι της καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ τρέχῃ ἀλαφιασμένη
στοὺς δρόμους τῆς Σπάρτης...

Ἴσως ὅμως ἡ φυγὴ της αὐτὴ νὰ ἦταν καὶ σκόπιμη καὶ αὐτὸ
φαίνεται πὼς εἶνε τὸ πιὸ πιθανόν. Ἦθελε δηλαδὴ ἔτσι νὰ ἐξα-
ναγκάσῃ τὸν Πάρι νὰ τὴν κυνηγήσῃ, νὰ τὴν πιάσῃ, νὰ τὴ ἀπα-
γάγῃ καὶ νὰ πέσῃ ὅλη ἡ εὐθύνη ἐπάνω του.

Τρέχοντας ἡ Ἑλένη — σάν τὴ Σταχτομπούτα κι' αὐτὴ — ἔ-
χασε ἕνα ἀπὸ τὰ σανδάλια της στὴ γωνιά κάποιου δρόμου τῆς
Σπάρτης, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖ-
νη, ὠνομάστηκε Σανδαλιόν.

Ἡ Ἄφροδιτη ὡστόσο εὐνοοῦσε τὸν ἐ-
ρωτευμένο πρίγκηπα τῆς Τροίας.

Πράγματι δὲ ὁ Πάρις κατῶρθωσε νὰ
πιάσῃ τὴν Ἑλένη, νὰ τὴν παρασύρῃ ὡς

τὰ καράβια τῶν Τρῶων πού τὸν
περίμεναν στὸ λιμάνι καὶ νὰ τὴν
πάρῃ μαζί του στὴν πατρίδα του.

Ἀπὸ τὴν στιγμή πού ὁ Πάρις
ἔβαλε τὸ χέρι του ἐπάνω της κά-
θε ἀντίστασις ἐκ μέρους τῆς ὠ-
ραίας Ἑλένης ἔπαψε... Ἦταν τά-
χα αὐτὸ συνέπεια τῆς παντοδύνα-
μης θελήσεως τῆς Ἄφροδιτης, ἢ
ὠφείλετο στὴν ἴδια τὴν Ἑλένη, ἢ
ὁποῖα κατὰ θάθος ἀγαποῦσε τὸν
ὠμορφο Πάρι ;

Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκεῖνη, τὰ δέ-
χτηκε ὅλα μὲ μιά γαλήνια ἀξιο-
πρέπεια, μὲ μιά περήφανη ἐγκαρ-
τέρησι, τῆς ὁποίας ὁ Ὅμηρος
μᾶς δίνει στὴν Ἰλιάδα μιά ἀσύγ-
κριτη εἰκόνα.

***

Ἡ χαρὰ μὲ τὴν ὁποία ὑποδέ-
χτηκαν στὴν Τροία τὴν ωραιότε-
ρα τῶν γυναικῶν ἦταν ἀνωτέρα
κάθε περιγραφῆς κι' ἡ ἐνθουσιῶ-
δεις ἐκδηλώσεις κι' ἡ ἐπευφημίας
τοῦ λαοῦ θάσστηξαν ὄχι μόνο τὴν

Ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Πάρις

ήμέρα, μὰ καὶ τὴ νύχτα ὀλόκληρη.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔγιναν οἱ γάμοι τῆς μὲ τὸν Πάρι, ἀσύκριτοι σὲ μεγαλοπρέπεια.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ Ἑλένη τιμήθηκε ἀπὸ ὅλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γυναικαδέλφη τῆς τὴν Κασσάνδρα, ἡ ὁποία ἐπρόβλεπε τὸ μέλλον καὶ μὲ τὸ δίκιο τῆς ἄλλωστε, ὅπως ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων μὲ τὰ πιὸ σκοτεινὰ χρώματα, καὶ ἡ ὁποία, ὅπως λέει ὁ ποιητής:

Φωνάζει ὅπου κι' ἂν βρεθῆ
Γιὰ νὰ τὸ μάθουν ὅλοι
Πῶς δὲν θὰ μείνη πέτρα ὄρθη
στοῦ Πριάμου τὴν πόλι.

Οἱ γάμοι τῆς Ἑλένης καὶ τοῦ Πάριδος συνωδεύθηκαν ἀπὸ μεγαλοπρεπεῖς ἐορτὲς, πού θάστηξαν ὀχτῶ ὀλόκληρες ἡμέρες.

Οἱ ὑπήκοοι τοῦ βασιλέως Πριάμου πανηγύριζαν ὄχι μόνο γιατί ἕνας πρίγκηπας τοὺς εἶχε ἀπαγάγει τὴν ὠραιότερη τῶν γυναικῶν, μὰ καὶ γιατί ἀκόμα μ' αὐτὸν τὸν τρόπο εἶχαν προσβάλλει τοὺς ὑπερήφανους Ἕλληνας.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ὁ Μενέλαος εἶχε ξαναγυρίσει ἀπὸ τὴν Κρήτη κι' ὁ πόνος του ἦταν ἀπερίγραπτος ὅταν βρῆκε τὸ παλάτι του ἀδειανὸ ἀπὸ τὴν πολυαγαπημένη του γυναῖκα. Κι' ἀμέσως ἔσπευσε νὰ ἐξορκίσῃ ἐκείνους πού ἦσαν ἄλλοτε ἀντίζηλοί του στὴν ἐκλογή τῆς Ἑλένης, νὰ κρατήσουν τὸν ὄρκου πού τοῦ εἶχαν δώσει τότε καὶ νὰ ἐνωθοῦν γιὰ νὰ τιμωρήσουν τὸν ἄρπαγα, πού εἶχε προσβάλλει ὄχι μόνο τὸν Μενέλαο, ἀλλὰ τὴν Ἑλλάδα ὀλόκληρη.

Κι' ὅλοι τοὺς τότε ἔσπευσαν στὴν πρόσκλησι τοῦ Μενελάου, ἦσαν δὲ αὐτοὶ οἱ γενναιότεροι καὶ οἱ ἰσχυρότεροι πρίγκηπες τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου.

Ὁ πόλεμος τῆς Τροίας εἶχε ἀποφασιστῆ πειά.

Ο ΤΡΩΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἐνῶ προετοιμαζόταν ἡ ἐκστρατεία τῆς Τροίας, ὁ Μενέλαος ἐπῆγε στὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν γιὰ νὰ συμβουλευθῆ τοὺς χρησμούς. Κ' οἱ μάντιες τοῦ ὑπέδειξαν τότε νὰ ἀφιέρωσιν στὴν Ἀθηνᾶ γιὰ νὰ τὴν πάρῃ μὲ τὸ μέρος του, τὸ περιδέραιο τῆς Ἑλένης, ἕνα περιδέραιο ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι πού τῆς τὸ εἶχε κάνει δῶρο ἡ Ἀφροδίτη, κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν γάμων τῆς.

Ἐν τῷ μεταξῷ ὁ ἑλληνικὸς στόλος εἶχε ἀγκυροβολήσῃ στὴν Αὐλίδα, τὸ σημερινὸ Βαθῦ, τῆς Βοιωτίας, ἀπέναντι στὴν Εὐβοία. Γιὰ νὰ κερδίσουν τὴν εὐνοία τῶν θεῶν οἱ Ἕλληνες τότε θέλησαν νὰ τοὺς προσφέρουν μιὰ ἐπίσημη θυσία. Τὸ αἷμα τῶν σφαχτῶν κύλουσε ἄφθονο ἀπάνω στοὺς θωμούς, ὅταν ἕξαφνα ξεπρόβαλε σὰν νὰ τὸν ξέφυγε ἡ γῆ, ἕνας τερατώδης δράκων. Ὁ δράκων αὐτὸς σκαρφάλωσε στὸν αἰωνόβιο πλάτανο, στὶς ρίζες τοῦ ὁποίου εἶχαν στηθῆ οἱ θωμοὶ κι' ἐρπάζοντας μὲ τὸ τεράστιο στόμα του ὀχτῶ στρουθία πού τετίβιζαν ἀπάνω στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, τὰ καταβρόχθισε τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου καθὼς καὶ τὴ μητέρα τοὺς πού ἔτρεξε νὰ ὑπερασπιστῆ τὰ μικρά τῆς.

Ἐπειτα τὸ φοβερὸ αὐτὸ τέρας ἐξαφανίστηκε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πού εἶχε παρουσιασθῆ.

Ἀμέσως οἱ Ἕλληνες κάλεσαν τὸν ἀλάνθαστο μάντι Κάλχα κι' ἐζήτησαν τὴν γνώμη του γι' αὐτὸ πού εἶχε συμβῆ.

Κι' ὁ Κάλχας τοὺς ἀπάντησε:

— Αὐτὸ ἦταν ἕνα προμήνυμα τοῦ θεοῦ τῶν θεῶν, τοῦ Διός! Τὰ ὀχτῶ πουλιὰ καὶ ἡ μητέρα τοὺς συμβολίζουν ἐννέα χρόνων κόπους καὶ πόνους πού θὰ περάσουμε στοὺς κάμπους τῆς Τροίας, μὰ στὸ τέλος τὸ ἴλιον θὰ καταστραφῆ, ἡ Τροία θὰ ἐρημωθῆ καὶ οἱ Ἕλληνες δὲν θὰ ξαναἰδοῦν πειὰ τοὺς βαρβάρους νὰ ἐρπάζουν τίς γυναῖκες τοὺς. * * *

Μὰ ἐνῶ συνέβαιναν αὐτὰ, μερικοὶ θεοὶ πού εὐνοοῦσαν τὸν Τρώα, ἔφερναν ἕνα σωρὸ δυσκολίες στοὺς Ἕλληνας. Ἐταὶ ὁ Ποσειδῶν δὲν ἄφηνε νὰ φυσοῦν παρὰ μόνο ἄνεμοι ἐνάντιοι γιὰ τὰ καΐδι τῶν Ἑλλήνων, τῶν ὁποίων τὰ πλοῖα ἔμειναν γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀκίνητα ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας στὸ λιμάνι τῆς Αὐλίδος.

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτὸ, ἡ Ἀρτεμις ἔρριξε στὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων ἐπιδημία πανοῦκλας γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν βασιλέα τῶν Μυκητῶν μὲ τὰ γιγάντια τείχη, ὁ

ὁποῖος εἶχε τολμήσει, μέσα στὰ ἱερὰ δάση τῆς νὰ σκοτώσῃ ἕνα ἀγαπημένο τῆς ἐλάφι.

Ἡ ἐπιδημία θέριζε κατὰ ἑκατοντάδας τοὺς Ἕλληνας κι' ὁ Κάλχας, στὸν ὁποῖον ἀπευθύνθηκε ὁ Ἀγαμέμνων, ἀφοῦ συμβουλευτήκε τὰ σπλάχνα τῶν θωδιῶν καὶ τῶν ἀρνιῶν πού σφάχτηκαν μπροστὰ στοὺς θωμούς, ἀπεκάλυψε ἕνα τρομερὸ μυστικόν: ἡ Ἀρτεμις θὰ ἐξευμενίζόταν τότε μόνο, ὅταν ὁ Ἀγαμέμνων ὁ ἴδιος τῆς θυσίαζε τὴν κόρη του Ἰφιγένεια μέσα στὸν θωμό τῆς στὴν Αὐλίδα.

Ὁ δυστυχισμένος πατέρας ἐδίστασε νὰ σφάξῃ τὸ παιδί του...

Τότε ὁ Ὀδυσσεὺς ὁ ἐξυπνότατος κι' ἐπιτηδειότατος Ὀδυσσεὺς, πού ἦταν ὁ μάνατζερ ὅλης τῆς ἐκστρατείας, πῆγε κι' ἔφερε τὴ μικρὴ Ἰφιγένεια ἀπὸ τὰς Μυκήνας στὴν Αὐλίδα, ὅπου καὶ τὴν σκότωσαν μὲ μιὰ μαχαίριά πρὸς δόξαν τῆς Ἀρτέμιδος.

Αὐτὸς ἦταν ὁ δραματικὸς πρόλογος τοῦ τρωικοῦ πολέμου πού ἄρχιζε...

Ὁ Ὀδυσσεὺς γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τὴν Ἰφιγένεια καὶ νὰ τὴν πείσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, τῆς εἶχε πεί ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὴν παντρέψουν μὲ τὸν Ἀχιλλέα.

Ἡ σφαγὴ τῆς Ἰφιγένειας στὴν Αὐλίδα ἔγινε τὸ θέμα μιᾶς τραγωδίας τοῦ Εὐριπίδου, καθὼς καὶ μιᾶς ἄλλης τοῦ Ρακίνα. Ἄς προσθέσουμε ἐδῶ, ὅτι, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, ἡ Ἀρτεμις ἐνοίωσε τὴν τελευταία στιγμή οἶκτο γιὰ τὴν κόρη τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ τὴν ἀντικατέστησε μὲ ἕνα ἐλάφι. Συνέβη δηλαδὴ κι' ἐδῶ τὸ ἴδιο πού συνέβη καὶ στὴ θυσία τοῦ Ἀβραάμ, ὅταν ὁ θεὸς ἀντικατέστησε τὸν Ἰσαάκ, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ θυσιασθῆ, μὲ ἕνα κατσίκι. Ὅταν ἐγλύτωσε ἀπὸ τὴ σφαγὴ, ἡ γλυκεῖά κι' ἀγνή Ἰφιγένεια μετεφέρθη στὴν Ταυρίδα, ὅπου ἔγινε ἱέρεια σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ναοὺς τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ ὁποία εἶχε ἀξιώσει τὸν θάνατό τῆς καὶ τὴν εἶχε σώσει κατόπιν.

* * *

Δὲν θ' ἀσχοληθοῦμε ἐδῶ μὲ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐκστρατείας τῆς Τροίας. Θὰ συνεχίσουμε τὴ διήγησί μας ἀπὸ τὸ σημεῖο πού ἀρχίζει καὶ ἡ ἐκστρατεία τῆς Τροίας, ὅταν πειὰ ἡ λύσις τοῦ μεγάλου δράματος πλησίαζε στὸ τέλος τῆς.

Ἡ Ἑλένη εἶχε πειὰ ἀρκετὰ χρόνια πού ἦταν σύζυγος τοῦ Πάριδος. Ζοῦσε μέσα στὸ παλάτι τοῦ Πριάμου, τοῦ σεβάσμιου βασιλέως τῶν Τρώων, ὅπου ὅλοι τὴν περιστοίχιζαν μὲ στοργὴ καὶ μ' ἐκτίμησι. Μόνη ἐξαίρεσι σ' αὐτὸ ἀποτελοῦσαν ἡ κουνιάδες τῆς καὶ ἡ πεθερά τῆς Ἑκάθη. Ἡ Ἑλένη ἔθεωρεῖτο ὡς νόμιμος σύζυγος τοῦ θεοῦ Πάριδος κ' ἰσότημη μὲ τίς ἄλλες συζύγους τῶν πριγκηπῶν τῆς Τροίας.

Ὁ πεθερὸς τῆς πρὸ πάντων, ὁ βασιλεὺς Πριάμος, τῆς φερόταν μὲ ἀπεραντὴ πατρικὴ καλωσύνη. Τὴν ἀποκαλοῦσε μὲ χαρὰ του: «Κόρη μου!» εὐτυχῆς, περήφανος μάλιστα πού τὴν εἶχε μεταξῷ τῶν παιδιῶν του. Ὁ ἔκτωρ πάλι, ὁ πιὸ εὐγενικὸς, ὁ πιὸ γενναῖος ἀπὸ τοὺς ἀνδραδέλφους τῆς

τῆς ἔδειχνε τὸν μεγαλύτερο σεβασμό. Μὰ ἡ Ἑλένη ἦταν ἀφωσιωμένη στὸν πεθερὸ τῆς μὲ μιὰ στοργὴ κόρης πραγματικῆς. Ὅσο δὲ γιὰ τὸν ἔκτορα, αὐτὸς τῆς προκαλοῦσε τὴν μεγαλύτερη ἐκτίμησι καὶ ἀδελφικὴ ἀγάπη.

Στὰ μάτια τοῦ λαοῦ τῆς Τροίας, ἡ ὠμορφιά τῆς Ἑλένης, ἡ γοητευτικὴ τῆς χάρις καὶ ἡ καλωσύνη τῆς, τὴν ἔκαναν, ὥστε νὰ φαίνεται σὰν ἕνα πλάσμα θεϊκὸ κι' αὐτὸ τῆς ἐξασφάλιζε τὸν θαυμασμό καὶ τὴν συμπάθεια ὅλων.

Ἐπίσης ἡ ζωὴ τῆς Ἑλένης μέσα στὸ παλάτι τοῦ βασιλέως Πριάμου εἶχε μιὰ βασιλικὴ ἀξιοπρέπεια καὶ μιὰ ἀσύγκριτη μετριοφροσύνη. Ὑφαине στὸν ἀργαλειὸ μὲ τόση τέχνη, ὥστε καμμιὰ γυναῖκα δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴ συναγωνιστῆ καὶ τὰ κεντήματα πού ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἦσαν ἀπαράμιλλα. Ἡ ὄρες περνοῦσαν γι' αὐτὴν γλυκειὲς καὶ γαλήνιες. Εἶχε ἀναλάβει τὴν διεύθυνσι τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ τοῦ παλατιοῦ καὶ κανόνιζε τὴν ζωὴ καὶ τὴν ἐργασία τῶν δούλων... Πάντα γλυκεῖα, γοητευτικὴ καὶ γαλήνια, ἐργαζόταν ἀκούραστα...

Ὅσο γιὰ τὸν Πάρι, τὸν σύζυγό τῆς, ἀφοῦ πρέπει νὰ τὸν ὀνομάζουμε ἔτσι, ἡ Ἑλένη τὸν ἀγαποῦσε τάχα μὲ ἔρωτα; Ὁχι, τὸν ἀγαποῦσε ὅπως εἶχε ἀγαπήσει τὸν Μενέλαο, ὅπως εἶχε ἀγαπήσει τὸν Θησέα...

(Ἀκολουθεῖ)

Κασσάνδρα.